

DR. FARKAS GÉZA JUBILEUMÁRA

TOLEDO tornyán megállt az óra,
fölöttem meg a Gönczöl szekere.
Gönczöl apó a szívembe nézett,
hét csillagával világolt bele.

“Aggyisten, — szólott, — szép írást, sirást,
örömkönnyekkel fénylőt, kacagót . . .
Amerikában, . . . ilyen szekérvel,
elérhetem-é pennás Toledót?

Borsodból jövök, jómagyar szívvel
és sok-sok áldás van a szekeren.
Maga a Nagyur rakta a kasba
s most Cimborádat, Gézát keresem.

Az Avas borong, a Bükk meg vérzik,
hogy jubilálni őt el nem jöhet,
de az égen még szabad a járás,
hát én meggyüttem, mivelhogy jöhet.

Ird le a cimit, hogy rátanáljak
szép Ohájóban, . . . mennél hamarabb.”
És én már irtam, így: ahogy mondom
és a pennámon zengtek a szavak:

“Toledó város, Magyarok Kertje,
Geneszi ucca, templomos sarok,
ahol a szívek Himnuszt dobognak
és a szemekben imádság ragyog.

Balra a Farkas, jobbra a Bárány,
pont a közepén nagyszív zakatol
s aki magyar-él, mindenki benne.
(Szent Karácsonyra kapta yalahol.)

Huszonöt éve önti az írást,
reményt és álmod, mosolyt, könnyeket . . .
De . . . ennyi nyomon csak rátalálhatsz,
minek irjak Rád mappás könyveket?!

Toledó tornyán megállt az óra,
. . . Te is állítsd meg ott a szekered,
a rudon, löcsön oltsd el a lámpást,
hajnalra küldd rá az istenáldást
s az én baráti öreg szívemet.

—Tarnócy Árpád

